

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 243/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 z 25. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 z 25. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Sťažovateľ sa... žalobou doručenou súdu dňa 11. 7. 2007 v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52 Cbi/26/2007 domáhal proti žalovanému – pôvodne [REDAKOVANÉ], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] vylúčenia vecí z konkurznej podstaty úpadcu. ...

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 52 Cbi/26/2007-239 zo dňa 30. 5. 2011 žalobu zamietol... Proti rozsudku podal odvolanie sťažovateľ a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Obo/63/2011-273 z 25. 9. 2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 52 Cbi/26/2007-288 zo dňa 04. 02. 2013 rozhodol tak, že žalobu zamietol...

Proti... rozsudku Krajského súdu... podal odvolanie sťažovateľ a Najvyšší súd... rozsudkom sp. zn. 3 Obo 19/2013 zo dňa 27. 03. 2014 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu... potvrdil.

Proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 19/2013 zo dňa 27. 03. 2014 podal sťažovateľ dovolanie...

Najvyšší súd... uznesením č. k. 2 Obdo V 10/2014 zo dňa 25.02.2015 rozhodol tak, že dovolanie žalobcu odmieta...

Porušovateľ sa odmietol zaoberať dovolacími dôvodmi, ktoré uviedol žalobca vo svojom dovolaní s odôvodnením, že žiadne vady v zmysle ust. § 237 O. s. p. neboli zistené.

Odvolací súd sa pri tom v dovolaní napadnutom rozsudku bez náležitého zdôvodnenia diametrálne odchyľil od svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ktorá bola premietnutá do obsahu uznesenia NS SR sp. zn. 1 Obdo V 93/2007 zo dňa 24. 02. 2010 podľa ktorého, ak by bolo zámerom zákonodarcu vylúčiť z rozsahu BSM veci, na ktoré sa vzťahuje ust. § 14 ods. 1 písm. k) ZKV, takéto ustanovenie by sa muselo zároveň premietnuť

do všeobecnej úpravy BSM t. j. do ustanovení občianskeho zákonníka obdobne, ako boli novelami vylúčené z rozsahu BSM, napr. veci získané v rámci reštitúcií.

Porušovateľ tak dovolacie dôvody, ktoré sú a boli dané, ktorými sa žalobcovia bránili proti nezákonnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, vôbec neposudzoval.

Preto sa so záverom porušovateľa o tom, že vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozsudku odvolacieho súdu neexistujú vady v zmysle ust. § 237 O. s. p. ktoré zakladajú prípustnosť dovolania nemožno v žiadnom prípade stotožniť!

Takýto záver porušovateľa je v rozpore s vykonaným dokazovaním a nezodpovedá účinnej právnej úprave. ...

Napriek záverom, ktoré porušovateľ vyslovil vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 1 Obdo V 93/2007 zo dňa 24. 02. 2010, rozsudkom sn. zn. 3 Obo 19/2013 z 27. 03. 2014 sa odchyľil od svojho právneho názoru a následne uznesením sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 zo dňa 25. 02. 2015 dovolanie sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ považuje skutkové a právne závery porušovateľa obsiahnuté v napadnutom uznesení, ale aj v rozsudku sp. zn. 3 Obo 19/2013 z 27.03.2014 za vecne nesprávne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na strane 6 odôvodnenia rozsudku 3 Obo 19/2013 z 27. 03. 2014 uvádza, že skutočnosť, že medzi manželmi pred vyhlásením konkurzu nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov je taká, ktorá nemá na následok zánik účinkov uvedených v ustanovení § 14 ods. 2 písmen k/ ZKV, pričom tento svoj záver nijako nezodôvodnil a nevysvetlil, z akého dôvodu pre súdený prípad neplatí princíp rovnosti podielov manželov zakotvený v právnej fikcii upravenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a platí len právna úprava § 14 ods. 1 ZKV bez ohľadu na fakt, že k vyporiadaniu BSM v zmysle § 26 ZKV nedošlo.

Takýto postup podľa názoru sťažovateľa celkom jednoznačne zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p., a preto v dôsledku napadnutého uznesenia, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné došlo k porušeniu nižšie uvedených, Ústavou SR garantovaných práv sťažovateľa. ...

Sťažovateľ má za to, že postup porušovateľa i odvolacieho súdu, ktoré nedali presvedčivú a logickú odpoveď na to, z akého dôvodu pre súdený prípad neplatí princíp

rovnosti podielov manželov zakotvený v právnej fikcii upravenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a platí len právna úprava § 14 ods. 1 ZKV bez ohľadu na fakt, že k vyporiadaniu BSM v zmysle § 26 ZKV nedošlo, treba považovať za odopretie ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (obdobne I. ÚS 37/95), v konečnom dôsledku znamenajúceho odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., čo je v rozpore s článkom 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru. ...

Je zrejmé, že aj keď návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný 15. 11. 2000 a na dané konkurzné konanie sa vzťahuje právna úprava ZKV v znení účinnom od 01. 08. 2000, nemôže sporná nehnuteľnosť patriť do konkurznej podstaty v celosti, pretože odvolací súd ani dovolací súd neprihliadli na skutočnosť, že Najvyšší súd SR na strane 4 odôvodnenia zrušujúceho uznesenia sp. zn. 3 Obo 63/2011-273 zo dňa 25. 09. 2012 rozlíšil tri druhy spôsobu získania majetku ktorý patri do BSM a do konkurznej podstaty, pričom ako tretí spôsob uviedol fikciu vyporiadania podľa ust. § 149 ods. 4 Obč. zák.

Podľa ust. § 149 os. 4 Obč. zák. ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí o nehnuteľných veciach, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké.

Narušenie princípu rovnosti podielov manželov ktorých BSM zaniklo v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. k) ZKV prichádza do úvahy len vtedy, ak správca vykonáva vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaniknutého vyhlásením konkurzu namiesto úpadcu a dôjde k dohode o vyporiadaní BSM vo forme súdom schváleného súdneho zmieru, alebo o vyporiadaní BSM rozhodne súd na návrh správcu, ktorý vstúpil do práv úpadcu a tento návrh na súde uplatní v lehote do 3 rokov od zániku BSM.

Zanedbaním povinnosti zo strany správcu včasného podania návrhu na vyporiadanie BSM nastanú právne účinky zákonnej fikcie uvedenej v ust. § 149 ods. 4 Obč. zák. a nastupuje druhá povinnosť správcu, ktorá sa nazýva zodpovednosťou za náhradu škody z dôvodu nepodania včasného návrhu na vyporiadanie BSM na súd voči veriteľom úpadcu. Opomenutím tejto povinnosti stráca konkurzná podstata možnosť získania majetku z BSM,

ktorý by správca získal v zmysle ust. S 14 ods. 1 písm. k) ZKV pokiaľ by došlo k aplikácii ust. § 26 ZKV.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 zo dňa 25. 02. 2015 o odmietnutí dovolania sťažovateľa proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 19/2013 zo dňa 27. 03. 2014, ktorým odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52 Cbi/26/2007-288 zo dňa 04. 02. 2013 potvrdzuje, bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok a základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 zo dňa 25. 02. 2015 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 19/2013 zo dňa 27. 03. 2014 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,73 €, a túto poukázať jeho právnenému zástupcovi...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 z 25. februára 2015, ktorým odmietol jeho dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 19/2013 z 27. marca 2014 podľa § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 243b ods. 5 OSP ako neprípustné. Podľa sťažovateľa najvyšší súd porušil napadnutým uznesením jeho základné a iné práva, pretože nedal presvedčivú odpoveď na otázku, z akého dôvodu neplatí v jeho veci princíp rovnosti podielov manželov zakotvený v právnej fikcii podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 z 25. februára 2015

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal existenciou procesnej vady konania, namietanej žalobcom podľa § 237 písm. f) O. s. p. spočívajúcej v tvrdení, podľa ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pojem odňatie možnosti konať pred súdom zákon v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, sa jedná najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva,

ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá aj žalobcom namietané nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, majúce za následok jeho arbitrárnosť. Opodstatnenosť tohto tvrdenia však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil.

K vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolateľ namietal znemožnenie realizácie jeho procesných práv absenciou presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňajúceho požiadavky na náležité odôvodnenie súdnych rozhodnutí podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a nevyporiadame sa odvolacieho súdu so všetkými uplatnenými námietkami žalobcu. Odvolaciemu súdu vytkol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil tvrdenia žalobcu v odvolaní len formalistický, jeho argumentáciu k tvrdeniam žalovaného nevyvrátil a ani nevysvetlil, z akých dôvodov nie je názor žalobcu správny.

Súčastou práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (ÚS 78/05). Je tiež potrebné konštatovať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ako aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový stav a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Možno preto konštatovať, že rozsudok odvolacieho súdu je náležité odôvodnený, do odôvodnenia svojho rozhodnutia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých

rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je preto treba považovať za ústavne akceptovateľné.“

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku sp. zn. 3 Obdo 19/2013 z 27. marca 2014, o dovolaní proti ktorému rozhodoval najvyšší súd napadnutým uznesením, uviedol:

«Predmetom odvolacieho konania je ,či súd prvého stupňa v novom konaní správne rozhodol, keď žalobu o vylúčenie z konkurznej podstaty nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ] súpisné číslo... v katastrálnom území... zamietol.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 52 Cbi/26/2007-239 zo dňa 30. 05. 2011 žalobu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty zamietol a na základe zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 63/2011 zo dňa 25. 09. 2012, vo veci znovu konal a rozsudkom č. k. 52 Cbi/26/2007-288 zo dňa 04. 02. 2013, ktoré je predmetom tohto odvolania, žalobu zamietol opätovne. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je sporné, že úpadkyňa so spornou nehnuteľnosťou podnikala, ktoré kritérium pre rozhodnutia vo veci žaloby o vylúčenie z konkurznej podstaty, Najvyšší súd Slovenskej republiky v jeho zrušujúcom rozhodnutí označil v súlade s ustanovením § 14 ods. 2 písmeno k/ ZKV za určujúce.

S poukazom na obsah odvolania zásadnou otázkou pre určenie jeho dôvodnosti je či, postup daný ustanovením § 14 ods. 2 písmeno k ZKV je možné aplikovať aj v prípade, keď k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva medzi manželmi nedošlo.

Z ustanovenia § 14 ods. 2 písmeno k/ ZKV vyplýva, že úpadcovo bezpodielové vlastníctvo manželov zaniká a do podstaty patrí aj tá jeho časť, s ktorou úpadca podnikal. Fakt, že úpadkyňa s nehnuteľnosťou, ktorú zaradil žalovaný do konkurznej podstaty podnikala sporný nie je, a preto v súlade s § 14 ods. 2 písmeno 2/ ZKV sa táto bez ďalšieho stala súčasťou konkurznej podstaty. Skutočnosť, či nehnuteľnosť patrila do bezpodielového vlastníctva je s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 2 písmeno k ZKV právne bezvýznamná.

Z ustanovenia 26 ods. 1 ZKV, na ktoré odvolateľ v odvolaní poukazuje vyplýva, že ak došlo vyhlásením konkurzu k zániku bezpodielového vlastníctva manželov, alebo ak sa pri vyhlásení konkurzu už predtým zaniknuté úpadcovo bezpodielové spoluvlastníctvo

nevyporiadalo, treba vykonať vyporiadanie. Aj z komentára k tomto ustanoveniu vyplýva, že do konkurznej podstaty prikáže súd časť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, s ktorou úpadca podnikal nielen v prípade, že úpadcovo bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo vyhlásením. Z textu, na ktoré sa žalobca odvoláva, ak došlo vyhlásením konkurzu k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, alebo sa už predtým zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo nevyporiadalo, treba vykonať vyporiadanie nevyplýva, že ide o rozpor s ustanovením § 14 ods. 2 písmeno k/ ZKV. Ustanovenie § 14 ods. 2 písmeno k/ ZKV upravuje čo patrí do konkurznej podstaty v prípade zániku bezpodielového spoluvlastníctva a ustanovenie § 26 ZKV hovorí, že treba vykonať vyporiadanie v prípade zániku bezpodielového spoluvlastníctva, čo však neznamená, že neplatí ustanovenie § 14 ods. 2 písmeno k/ ZKV a že v konaniach začatých od 01. 08. 2000, do konkurznej podstaty patrí aj tá časť, s ktorou úpadca podniká. Ustanovenie § 26 ods. ZKV na ktoré sa odvoláva žalobca pojednáva o tom, že je potrebné vykonať vyporiadanie, čo však neznamená, že do obsahu vyporiadania medzi manželmi, ktorých bezpodielové spoluvlastníctva, vyhlásením konkurzu zaniklo, patrí aj tá časť bezpodielového spoluvlastníctva, s ktorou úpadca podnikal. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že pokiaľ nedošlo k vyporiadaniu nemôže byť narušený princíp podielov, preto právne neobstojí, a preto ani nejde o nerešpektovanie právnej fikcie uvedenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 149 Občianskeho zákonníka hovorí o vyporiadaní podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka, ale nie o tom, čo do obsahu bezpodielového spoluvlastníctva po jeho zániku vyhlásením konkurzu patrí. Tvrdenie žalobcu, že narušenie princípu rovnosti podielov manželov, ktorých bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo v zmysle § 14 ods. 1 písmeno k/ ZKV prichádza do úvahy len vtedy, ak správca konkurznej podstaty vykoná vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, preto nemá právnu oporu a toto tvrdenie zo žiadneho z citovaných ustanovení žalobcom v odvolaní ani nevyplývajú Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s poukazom na odôvodnenie nasadnutého rozhodnutia nestotožnil ani s názorom, že s rozhodnutím sp. zn. 1 ObdoV 93/2007 zo dňa 24. 02. 2010 sa Krajský súd v Banskej Bystrici sa nezaoberal. Tvrdenie žalobcu ohľadne spolu podnikateľskej činnosti manželov [REDACTED] odvolací súd kvalifikuje taktiež za účelové, nakoľko túto skutočnosť žalobca žiadnym dokladom nepreukázal, a práve naopak z predložených dôkazov v spise je

zrejmé, že z daňového priznania [REDAKOVANÉ] k zdaneniu príjmov fyzických osôb na závislej činnosti je zrejmé, že pracoval iba ako zamestnanec.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky, skutočnosť, že medzi manželmi pred vyhlásením konkurzu nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov označil za takú, ktorá nemá na následok zánik účinkov uvedených v ustanovení § 14 ods. 2 písmen k./ ZKV.»

Z citovaného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa už v odvolacom konaní všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré boli následne aj obsahom podaného dovolania, náležite zaoberal a podrobne a ústavne akceptovateľným spôsobom svoj rozsudok odôvodnil.

Pokiaľ sa snaží sťažovateľ tvrdiť, že v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV 93/2007 z 24. februára 2010 je vyslovený iný právny názor, podľa ktorého „ak bolo zámerom zákonodarcu vylúčiť z rozsahu BSM veci, na ktoré sa vzťahuje ust. § 14 ods. 1 písm. k) ZKV, takéto ustanovenie by sa muselo zároveň premietnuť do všeobecnej úpravy BSM t. j. do ustanovení občianskeho zákonníka obdobne, ako boli novelami vylúčené z rozsahu BSM, napr. veci získané v rámci reštitúcií“, od ktorého sa najvyšší súd odchýlil v rozsudku odvolacieho súdu, tak toto tvrdenie sťažovateľa sa nezakladá na pravde. Najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 1 ObdoV 93/2007 z 24. februára 2010, na ktorý sťažovateľ odkazuje, uviedol: „Ak by bolo zámerom zákonodarcu vylúčiť z rozsahu BSM veci nadobudnuté dražbou v malej privatizácii, takéto ustanovenie by sa muselo premietnuť do všeobecnej úpravy BSM, t. j. do ustanovení Občianskeho zákonníka obdobne, ako boli novelami vylúčené z rozsahu BSM, napr. veci získané v rámci reštitúcií.“ Je teda zrejmé, že v citovanom rozsudku sa najvyšší súd nezaoberal § 14 ods. 1 písm. k) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako sa snaží tvrdiť sťažovateľ. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je sporné to, že nehnuteľnosť, o ktorej vylúčenie z konkurznej podstaty sa svojím návrhom sťažovateľ domáhal, patrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Podľa § 14 ods. 1 písm. k) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom od 1. augusta 2000 (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) vyhlásenie konkurzu má tieto účinky... zaniká úpadcovo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a do podstaty patrí aj tá jeho časť, s ktorou úpadca podnikal.

Je preto irelevantné, či po vyhlásení konkurzu na majetok toho z manželov, ktorý podnikal, došlo alebo nedošlo ku vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože ak vec patriaca do bezpodielového spoluvlastníctva manželov slúžila na podnikanie tomu z manželov, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz, táto vec, ako časť bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí do konkurznej podstaty celá. Z uvedeného vyplýva, že takáto vec sa nemôže v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov stať výlučným vlastníctvom manžela, ktorý nepodnikal, resp. tento manžel sa nemôže stať jej podielovým spoluvlastníkom, a to ani na základe fikcie vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ako tvrdí sťažovateľ. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že aj v prípade, ak by správca konkurznej podstaty vyporiadaval bezpodielové spoluvlastníctvo manželov podľa § 26 zákona o konkurze a vyrovnaní, časť bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorá slúžila na podnikanie manžela, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz, by predmetom vyporiadania nebola.

Ústavný súd konštatuje, že všetky uvedené skutočnosti vyplývajú už z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 19/2013 z 27. marca 2014, a teda sťažovateľ svojou sťažnosťou iba pokračuje v polemike s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý už najvyšší súd v rozsudku odvolacieho súdu vyjadril, pričom ústavný súd sa s týmto rozsudkom najvyššieho súdu v celom rozsahu stotožňuje.

Ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný

súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil a dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné. Procesnú neprípustnosť dovolania v napadnutom uznesení najvyšší súd odôvodnil, pričom ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd neporušil napadnutým uznesením základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď odmietol dovolanie ako procesne neprípustné, pretože nedostatok odôvodnenia ako dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP nezistil.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 z 25. februára 2015

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

Keďže ústavný súd považuje odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 10/2014 z 25. februára 2015 za zrozumiteľné a odôvodnené, t. j. poskytujúce dostatočný základ pre rozhodnutie vo veci, a to čo sa týka skutkových i právnych záverov, podľa názoru ústavného súdu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy dôjsť nemohlo.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2015